

Nós cantar cantamos

PILAR PALLARÉS (Culleredo, 1957)

Endexamais soñaras a sua morte,
a sua ollada atónita
adestrada hora a hora na espera dunha alva sangrenta
mais á que custa crer
que esta luz de verán será definitivamente a derradeira,
estes sons indecisos que organizan o dia
unha canción de berce
que o primeiro disparo virou en ladaíña.

Endexamais soñarás o estoupido do sangue,
este esgallar de ponlas sen tronada
baixo un ceo de marfin
e o espanto das coruxas
sen que asovie ao lonxe o leñador.

Tampouco el esperava ser heroi.
Ao encostaren-no a ti
só podia lembrar unha cantiga vella de Orfeón,
un colo forte e momo de muller.
Era estraño morrer contra unha árvore
nacida para os chios dos paxaros,
o zoar do nordés,
un gume de faísca silandeiro
e ese lento luir até ser mesa,
leito de morte e amor, e a ucha dos recendos
lavrada polo pai.

(Piñeiro da Caeira. A Alexandre Bóveda)

